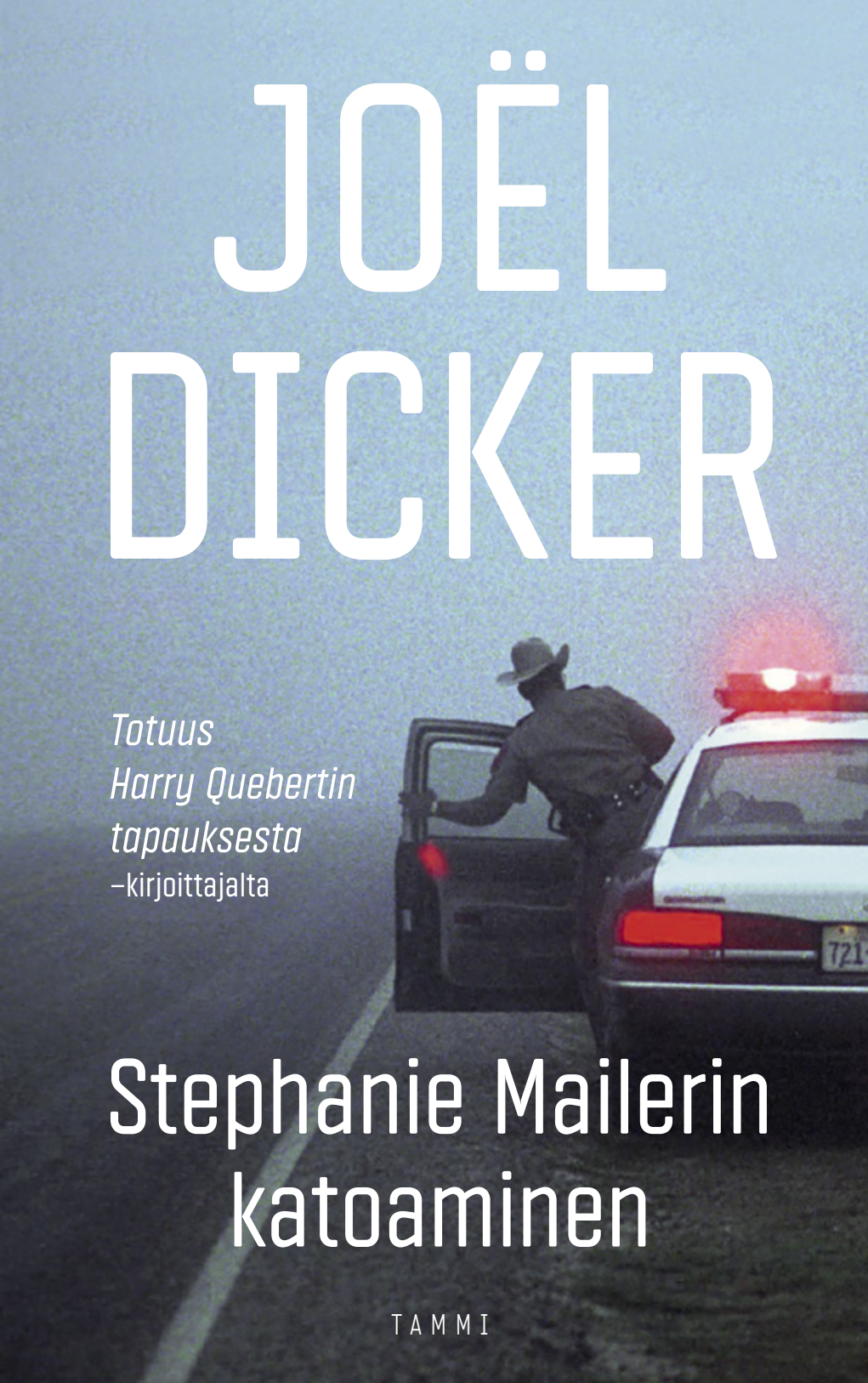
JOËL DICKER

Totuus Harry Quebertin tapauksesta
–kirjoittajalta

Stephanie Mailerin katoaminen

TAMMI

Joël Dicker

STEPHANIE MAILERIN KATOAMINEN

SUOMENTANUT KIRA POUTANEN

TAMMI
HELSINKI

JOËL DICKER:

Totuus Harry Quebertin tapauksesta (2012, suom. 2014)
Baltimoren sukuhaaran tragedia (2015, suom. 2016)
Stephanie Mailerin katoaminen (2018, suom. 2019)

RANSKANKIELINEN ALKUTEOS
La Disparition de Stephanie Mailer ILMESTYI VUONNA 2018.
COPYRIGHT © EDITIONS DC FALLOIS, 2018
SUOMENKIELINEN LAITOS © KIRA POUTANEN JA TAMMI 2019
PAINETTU EU:SSA
ISBN 978-952-04-0429-1

Rakkaat lukijat,

ennen kuin sukellatte romaanini maailmaan, haluan kunnioittaa tammikuussa 2018 menehtyneen kustantajani Bernard de Fallois'n muistoa.

Bernard de Fallois oli poikkeuksellinen mies, jolla oli harvinaisen terävä näkemys kustannusmaailmasta. Saan kiittää häntä kaikesta. Hän oli elämäni suurin onnenpotku. Kaipaan häntä valtavasti.

Luetaan!

Constancelle

Sisällys

Mitä 30. heinäkuuta 1994 tapahtui 13

ENSIMMÄINEN OSA – SYVISSÄ VESISSÄ

–7. Toimittajan katoaminen
(maanantai 23. kesäkuuta – tiistai 1. heinäkuuta 2014)..... 19

–6. Toimittajan murha
(keskiviikko 2. heinäkuuta – tiistai 8. heinäkuuta 2014)..... 143

–5. Pimeä yö
(keskiviikko 9. heinäkuuta – torstai 10. heinäkuuta 2014)..... 233

TOINEN OSA – PINTAA KOHTI

–4. Salaisuuksia
(perjantai 11. heinäkuuta – sunnuntai 13. heinäkuuta 2014)..... 295

–3. Koe-esiintymiset
(maanantai 14. heinäkuuta – keskiviikko 16. heinäkuuta 2014).. 355

–2. Harjoitukset
(torstai 17. heinäkuuta – lauantai 19. heinäkuuta 2014)..... 407

–1. Dies iræ: vihan päivä
(maanantai 21. heinäkuuta – perjantai 25. heinäkuuta 2014).. 443

0. Ensi-ilta
(lauantai 26. heinäkuuta 2014)..... 529

KOLMAS OSA – NOUSU

1. Natasha
(torstai 13. lokakuuta 1994) 549

2. Lohduttomuus
(sunnuntai 27. heinäkuuta – keskiviikko 30. heinäkuuta 2014) .. 571

3. Vaihtokauppa
(torstai 31. heinäkuuta – perjantai 1. elokuuta 2014) 647

4. Stephanie Mailerin katoaminen
(lauantai 2. elokuuta – maanantai 4. elokuuta 2014) 671

2016. Kaksi vuotta tapahtumien jälkeen 711

Lista tärkeimmistä henkilöistä:

JESSE ROSENBERG: Ylikomisario New Yorkin osavaltion poliisissa
DEREK SCOTT: Apulaispoliisipäällikkö osavaltion poliisissa, Jessen entinen työpari
ANNA KANNER: Orphean apulaispoliisipäällikkö
DARLA SCOTT: Derek Scottin vaimo
NATASHA DARRINSKI: Jessen kihlattu
JESSEN ISOVANHEMMAT
ALAN BROWN: Orphean kaupunginjohtaja
CHARLOTTE BROWN: Alan Brownin vaimo
RON GULLIVER: Orphean tämänhetkinen poliisipäällikkö
JASPER MONTAGNE: Orphean apulaispoliisipäällikkö
MEGHAN PADALIN: vuoden 1994 joukkomurhan uhri
SAMUEL PADALIN: Meghan Padalinin mies
JOSEPH GORDON: Orphean kaupunginjohtaja vuonna 1994
LESLIE GORDON: Joseph Gordonin vaimo
BUZZ LEONARD: *Vanja-enon* ohjaaja vuonna 1994
TED TENNENBAUM: Café Athenan entinen omistaja
SYLVIA TENNENBAUM: Café Athenan nykyinen omistaja, Ted Tennenbaumin sisar
MICHAEL BIRD: *Orphea Chroniclen* päätoimittaja
MIRANDA BIRD: Michael Birdin vaimo
STEVEN BERGDORF: *The New York Review of Books* -lehden päätoimittaja
TRACY BERGDORF: Steven Bergdorfin vaimo

SKIP NALAN: *The New York Review of Books* -lehden toimituspäällikkö
ALICE FILMORE: *The New York Review of Books* -lehden työntekijä
META OSTROVSKI: kriitikko *The New York Review of Books* -lehdessä
KIRK HARVEY: Orphean entinen poliisipäällikkö
JERRY EDEN: Channel 14 -tv-kanavan johtaja
CYNTHIA EDEN: Jerry Edenin vaimo
DAKOTA EDEN: Jerry ja Cynthia Edenin tytär
TARA SCALINI: Dakota Edenin lapsuudenystävä
GERALD SCALINI: Taran isä

Mitä 30. heinäkuuta 1994 tapahtui

Ainoastaan ne, jotka tunsivat New Yorkin osavaltiossa sijaitsevaa Hamptonsin aluetta, kuulivat, mitä pienessä, trendikkäässä Orphean rantakaupungissa tapahtui 30. heinäkuuta vuonna 1994.

Tuona iltana Orpheassa järjestettiin kaupungin ensimmäisen teatterifestivaalin avajaiset. Tapahtuma oli saanut huomiota koko maassa ja vetänyt paikalle paljon yleisöä. Alkuillasta lähtien sekä turistit että Orphean asukkaat olivat alkaneet pakkautua pääkadulle osallistuakseen kaupungin järjestämiin juhlallisuuksiin. Asuinalueilla ei näkynyt enää lähes ketään, ne vaikuttivat melkein kummituskaupungilta: katukäytävillä ei ollut jalankulkijoita, verannoilla ei istuskellut pariskuntia, kaduilla ei liikkunut rullaluistelevia lapsia eikä puutarhoissa näkynyt liikettä. Kaikki olivat viettämässä iltaa kaupungin pääkadulla.

Kahdeksan maissa illalla ainoa elonmerkki täysin autioituneella Penfieldin alueella oli auto, joka ajeli hitaasti hiljaisia katuja pitkin. Auton ratissa istuva mies tuijotti hätääntyneenä jalkakäytäviä. Hän ei ollut koskaan ollut yhtä yksin maailmassa. Kukaan ei nyt voinut auttaa häntä. Hän ei enää tiennyt, mitä tehdä. Hän etsi epätoivoisesti vaimoaan, joka oli lähtenyt lenkille eikä ollut sen jälkeen palannut kotiin.

Samuel ja Meghan Padalin olivat niitä harvoja Orphean asukkaita, jotka olivat päättäneet jäädä kotiin teatterifestivaalin avajaisiltana. He eivät olleet saaneet lippuja avajaisnäytelmään, joka oli myyty hetkessä loppuun, eikä heitä lainkaan kiinnostanut lähteä mukaan pääkadulla ja venesatamassa vietettävään kansanjuhlaan. Illalla puoli seitsemän aikaan Meghan oli tapansa mukaan lähtenyt lenkille. Hän juoksi saman lenkin joka ilta paitsi sunnuntaisin, jolloin piti lepopäivän. Hän lähti kotoaan, juoksi Penfield Streetiä pitkin puoliympyrän muotoiselle Penfield Crescentille, jonka keskellä sijaitsi pieni puisto. Hän pysähtyi puistoon tekemään muutamia lihaskuntoliikkeitä – hän teki samat liikkeet joka ilta – ja palasi sitten samaa reittiä takaisin kotiin. Koko lenkki kesti tarkkaan ottaen neljäkymmentäviisi minuuttia. Silloin tällöin viisikymmentä minuuttia, jos Meghan teki hiukan enemmän harjoituksia. Muttei koskaan sen pidempään.

Puoli kahdeksalta Samuel Paladin alkoi ihmetellä, miksi hänen vaimonsa ei ollut vielä palannut lenkiltään.

Viisitoista vaille kahdeksan hän alkoi huolestua.

Kahdeksalta hän alkoi kävellä hermostuneesti ympäri olohuonetta.

Kymmentä yli kahdeksan Samuel ei enää kestänyt, vaan päätti lähteä ajelemaan asuinaluetta ympäri. Hän ajatteli, että järkevintä olisi seurata Meghanin tavallisen lenkin reittiä. Ja niin hän siis teki.

Hän kääntyi Penfield Streetille ja ajoi Penfield Crescentille, missä kääntyi jälleen. Kello oli kaksikymmentä yli kahdeksan. Missään ei näkynyt ristinsieluakaan. Samuel pysähtyi hetkeksi katselemaan puistoa, muttei nähnyt siellä ketään. Lähtiessään uudestaan liikkeelle hän huomasi kuitenkin jalkakäytävällä jotakin. Aluksi hän luuli, että maassa oli kasa vaatteita. Mutta sitten hän tajusi, että se olikin ruumis. Samuel ryntäsi ulos autostaan sydän hakaten: maassa makasi hänen vaimonsa.

Poliisille Samuel Padalin kertoi ensin luulleensa, että Meghan oli pyörtynyt kuumuudesta. Hän pelkäsi, että kyseessä oli sydänkohtaus. Mutta mennessään lähemmäksi hän oli nähnyt verta sekä reiän Meghanin takaraivossa.

Samuel alkoi huutaa, kutsua apua. Hän ei tiennyt, pitäisikö hänen jäädä vaimonsa viereen vai lähteä hakkaamaan viereisten talojen ovia, jotta joku soittaisi paikalle ambulanssin. Hänen katseensa sumeni, jalat eivät enää tuntuneet kantavan. Lopulta viereisellä kadulla asuva mies kuuli hänen huutonsa ja soitti paikalle apua.

Muutaman minuutin kuluttua poliisi eristi alueen.

Kun eräs ensimmäisistä paikalle saapuneista poliiseista oli määrittelemässä eristettävää aluetta, hän huomasi, että kadun toisella puolella sijaitseva kaupunginjohtajan talon ovi oli raollaan. Hän käveli talon luokse kiinnostuneena. Hän näki, että ovi oli rikottu. Hän veti aseensa esiin, juoksi oven edessä olevat portaat ylös ja ilmoitti olevansa tulossa. Kukaan ei vastannut. Hän työnsi oven auki jalkaterällään ja näki lattialla lojuvan naisen ruumiin. Hän kutsui välittömästi paikalle lisävoimia ja jatkoi hitaasti matkaa peremmälle ase kädessään. Oikealla puolella olevasta pienestä olohuoneesta hän löysi kauhukseen pienen pojan ruumiin. Ja keittiössä hän näki kaupunginjohtajan makaavan verilammikossa. Hänetkin oli tapettu.

Koko perhe oli murhattu.

ENSIMMÄINEN OSA

Syvissä vesissä

–7

Toimittajan katoaminen

MAANANTAI 23. KESÄKUUTA –
TIISTAI 1. HEINÄKUUTA 2014

JESSE ROSENBERG

Maanantai 23. kesäkuuta 2014
33 päivää ennen Orphean 21. teatterifestivaalin ensi-iltaa

Näin Stephanie Mailerin ensimmäisen ja viimeisen kerran, kun hän tuli kuokkimaan läksiäisiini New Yorkin osavaltion poliisilaitokselle.

Suuri joukko eri yksiköiden poliiseja oli kokoontunut keskipäivän paahtavan auringon alle osavaltion poliisilaitoksen pysäköintialueelle, juhlatilaisuuksia varten pystytettävän puisen lavan eteen. Minä seisoin lavalla esimieheni poliisijohtaja McKennan rinnalla. Hän oli ollut esimieheni koko urani ajan ja puhui nyt minusta ylistävästi.

”Jesse Rosenberg on nuori ylikomisario, mutta hänellä on selvästi kiire päästä poliisin leivistä pois”, McKenna sanoi saaden yleisön nauramaan. ”En olisi uskonut, että hän lähtee täältä ennen minua. Elämä ei ole reilua: kaikki haluaisivat minun lähtevän, mutta olen edelleen täällä, ja kaikki haluaisivat pitää Jessen täällä, mutta hän onkin lähdössä.”

Olin 45-vuotias ja lähdössä poliisivoimista tyynenä ja onnellisena. 23 vuoden uran jälkeen olin päättänyt jäädä eläkkeelle, johon minulla oli oikeus, ja toteuttaa viimein minulle tärkeän suunnitelman. Minulla oli jäljellä vielä viikko töitä, kesäkuun 30. päivään saakka. Sitten elämässäni alkaisi uusi vaihe.

”Muistan Jessen ensimmäisen ison tapauksen”, McKenna jatkoi. Se oli karmea joukkomurha, jonka Jesse selvitti upeasti, vaikka kukaan yksikössä ei uskonut hänen pysty-

vän siihen. Hän oli tuolloin vielä nuori, aloitteleva poliisi. Mutta siitä hetkestä lähtien kaikki tiesivät, mikä Jesse oli miehiään. Kaikki jotka ovat työskennelleet hänen kanssaan tietävät, että hän on poikkeuksellisen taitava tutkija. Väittäisin jopa, että hän on meistä kaikista paras. Kutsumme häntä lempinimellä ”Komisario 100 %”, sillä hän ratkaisi kaikki eteensä tulleet rikokset, ja sen vuoksi hän olikin aivan ainutlaatuinen rikostutkija. Kollegojensa ihailema poliisi, loistava asiantuntija sekä poliisiammattikorkeakoulun pitkäaikainen opettaja. Pakko myöntää, Jesse: me kaikki olemme jo kahdenkymmenen vuoden ajan kadehtineet sinua!”

Yleisö purskahti jälleen nauruun.

”Emme täysin ymmärrä, mikä tämä uusi hankkeesi on, mutta toivotamme sinulle paljon onnea uusiin suunnitelmiisi. Meille kaikille tulee ikävä sinua, poliisivoimat tulevat kaipaamaan sinua, mutta ennen kaikkea sinua tulevat kaipaamaan poliisien vaimot, jotka kuolasivat perääsi kaikissa juhlissa.”

Puhetta seurasivat suuret suosionosoitukset. McKenna halasi minua tuttavallisesti, ja sitten laskeuduin lavalta tervehtimään kaikkia, jotka olivat ystävällisesti päättäneet osallistua läksiäisjuhlaani. Sen jälkeen yleisö kiirehti seisovan pöydän antimien ääreen.

Olin hetken yksin, ja silloin luokseni käveli erittäin kaunis noin kolmekymppinen nainen, jota en muistanut koskaan ennen nähneeni.

– Sinäkö siis olet se kuuluisa ”Komisario 100 %”? nainen kysyi flirttailevaan sävyyn.

– Niin kai sitten, vastasin hymyillen. – Olemmeko tavanneet aikaisemmin?

– Emme. Olen Stephanie Mailer. Työskentelen toimittajana *Orphea Chroniclessa*.

– Kättelimme toisiamme. Sitten Stephanie sanoi:

– Haittaako, jos kutsun sinua nimellä ”Komisario 99 %”?

Kurtistin kulmiani.

– Tarkoitatko siis, etten olekaan ratkaissut kaikkia rikoksia?

Vastaukseksi Stephanie kaivoi laukustaan esiin kopion *Orphea Chroniclessa* 1. elokuuta vuonna 1994 ilmestyneestä artikkelista ja ojensi sen minulle.

JOUKKOMURHA ORPHEASSA
KAUPUNGINJOHTAJA PERHEINEEN MURHATTU

Orphean kaupunginjohtaja Joseph Gordon, hänen vaimonsa ja heidän 10-vuotias poikansa löydettiin lauantai-iltana surmattuina kotoaan. Murhan neljäs uhri on Meghan Padalin, 32. Hän oli tapahtumien aikaan lenkkeilemässä ja todennäköisesti näki murhat. Hänet ammuttiin keskellä katua kaupunginjohtajan talon edessä.

Artikkelissa oli kuva minusta ja tuonaikaisesta työparistani Derek Scottista rikospaikalla.

– Mitä oikein yrität sanoa? minä kysyin.

– Et ole ratkaissut tätä rikosta.

– Miten niin?

– Vuonna 1994 erehdyit syyllisestä. Ajattelin, että haluaisit tietää sen ennen kuin jäät eläkkeelle poliisivoimista.

Aluksi luulin, että kyseessä oli kollegojen järjestämä huono pila, mutta sitten ymmärsin, että Stephanie oli täysin vakavissaan.

– Oletko itse tutkinut tapausta? minä kysyin.

– Tavallaan kyllä.

– Tavallaan! Sinun on kerrottava enemmän, jos haluat minun todella uskovan puheitasi.

– Puhun täyttä totta, ylikomisario. Minulla on myöhemmin tänään tapaaminen, jossa todennäköisesti saan todisteita sanoilleni.

– Kenet olet tapaamassa?

– Ylikomisario Rosenberg, Stephanie vastasi huvittuneena, – en ole mikään eilisen teeren tyttö. Tällaista juttua ei toimittaja voi riskeerata. Lupaan kyllä kertoa, mitä sain selville, kun on oikea hetki. Mutta sitä ennen haluaisin pyytää pientä palvelusta: haluaisin tutkia osavaltion poliisin arkistoja.

– Tuo kuulostaa ennemminkin kiristykseltä kuin palveluksen pyytämiseltä! vastasin Stephanielle. – Näytä minulle ensin tutkimuksesi. Väitteesi ovat vakavia.

– Tiedän. En halua, että osavaltion poliisi ajaa ohitseni.

– Tiedäthän, että lain mukaan sinulla on velvollisuus luovuttaa kaikki merkittävät tiedot poliisille. Voin myös tulla tutkimaan lehtenne toimituksen.

Stephanie näytti pettyvän reaktiooni.

– No, ei voi mitään, ”Komisario 99 %”. Luulin, että tämä kiinnostaisi sinua, mutta taidatkin ajatella jo tulevia eläkepäiviä ja uutta projektiasi. Mikä se muuten on? Aiotko kunnostaa vanhan veneen?

– Se ei kuulu sinulle, vastasin tylysti.

Stephanie kohautti hartioitaan ja oli jo lähdössä pois. Olin varma, että hän bluffasi, ja aivan oikein, muutaman askeleen jälkeen hän pysähtyi ja kääntyi uudestaan puoleeni:

– Vastaus oli aivan silmiesi edessä, et vain nähnyt sitä.

Olin samalla sekä kiinnostunut että ärtynyt.

– Nyt en oikein ymmärrä, Stephanie.

Stephanie nosti kätensä silmieni tasolle ja kysyi:

– Mitä näet?

– Kätesi.

– Sormeni, Stephanie korjasi.

– Mutta minä näen kätesi, toistin ymmärtämättä, mistä oli kysymys.

– Siinä ongelma juuri onkin, näet sen mitä haluat nähdä, et sitä mitä sinulle näytetään. Juuri tämä sinulta meni ohi kaksikymmentä vuotta sitten.

Ne olivat Stephanien viimeiset sanat. Hän käveli pois ja

jätti minulle vain arvoituksen, käyntikortin sekä valokopion lehtiartikkelista.

Huomasin seisovan pöydän luona entisen työparini Derek Scottin, joka laiskotteli nykyään hallinnollisessa yksikössä, ja kiirehdin hänen luokseen näyttämään lehtiartikkelia.

– Et ole muuttunut lainkaan, Jesse, hän vastasi huvittuneena nähdessään vanhan kuvan. – Mitä tyttö sinulta halusi?

– Hän on toimittaja. Hänen mukaansa erehdyimme vuonna 1994. Hän sanoo, että hutiloimme tutkinnassa ja pidätimme väärän henkilön.

– Mitä ihmettä? Derek sanoi yllättyneenä. – Eihän tuossa ole mitään järkeä.

– Ei niin.

– Mitä hän tarkkaan ottaen sanoi?

– Että vastaus oli silmiemme edessä, mutta emme nähneet sitä.

Derek hämmentyi. Tieto tuntui häkellyttävän häntäkin, mutta hän päätti työntää ajatuksen toistaiseksi mielestään.

– En usko tuohon sekuntiakaan, hän sanoi lopulta. – Nainen on vain joku B-luokan toimittaja, joka haluaa saada huomiota hinnalla millä hyvänsä.

– Ehkä, vastasin mietteliäänä. – Ehkä ei.

Katselin pysäköintialuetta ja näin Stephanien nousevan autoonsa. Hän heilautti minulle kättään ja huusi: ”Nähdään pian, ylikomisario Rosenberg!”

Niin ei kuitenkaan käynyt.

Sillä tuona päivänä Stephanie Mailer katosi.

DEREK SCOTT

Muistan päivän, jolloin kaikki alkoi. Se oli lauantai 30. heinäkuuta vuonna 1994.

Minä ja Jesse olimme töissä tuona päivänä. Olimme juuri pysähtyneet illalliselle trendikkääseen Blue Lagoon -ravintolaan, jossa Darla ja Natasha työskentelivät tarjoilijoina.

Siihen aikaan Jesse oli seurustellut Natashan kanssa jo vuosia. Darla oli yksi Natashan parhaista ystävistä. He suunnittelivat avaavansa yhdessä oman ravintolan ja tekivät jatkuvasti töitä suunnitelmansa toteuttamiseksi: he olivat jo löytäneet tilat ja odottivat nyt remontointilupaa. Iltaisin ja viikonloppuisin he työskentelivät tarjoilijoina Blue Lagoonissa ja säästivät puolet tuloistaan tulevaa ravintolaansa varten.

Natasha ja Darla olisivat mielellään olleet Blue Lagoonissa johtotehtävissä tai keittiössä, mutta ravintolan omistaja oli toista mieltä: ”Teidän söpöt pikku kasvonne ja herkkupeppunne kuuluvat ehdottomasti salin puolelle. Älkääkä turhaan valittako, saatte siellä juomarahojen ansiosta paljon parempaa palkkaa kuin keittiön puolella.” Se oli kieltämättä totta: monet tulivat Blue Lagooniin ainoastaan siksi, että Darla ja Natasha olivat siellä tarjoilijoina. He olivat kauniita, ystävällisiä ja hymyileväisiä. He olivat täydellisiä. Oli selvää, että tyttöjen omasta ravintolasta tulisi valtava menestys, kaikki puhuivat siitä jo silloin.

Darla oli sinkku. Ja on pakko myöntää, että siitä lähtien, kun tapasin hänet, en saanut häntä mielestäni. Painostin

Jesseä kahville Blue Lagooniin aina, kun tytöt olivat siellä töissä. Ja kun he olivat Jessen luona hiomassa ravintolasuunnitelmiaan, tulin paikalle kuokkimaan ja vikittelemään Darlaa, vaikka viettely-yritykseni eivät toimineetkaan aivan toivotulla tavalla.

Puoli yhdeksän aikaan tuona heinäkuun 30. päivän iltana olimme siis syömässä Blue Lagoonin baaritiskillä ja jutte-limme niitä näitä ympärillä häärivien Natashan ja Darlan kanssa. Yhtäkkiä hakulaitteemme alkoivat soida samaan aikaan. Katsoimme toisiamme huolissamme.

– Jos molempien hakulaitteet soivat samaan aikaan, kyse on varmasti jostain vakavasta, Natasha totesi.

Hän osoitti ravintolan nurkassa olevaa puhelinkoppia sekä tiskillä olevaa puhelinta. Jesse marssi puhelinkoppiin, ja minä tartuin tiskillä olevaan puhelimeen. Puhelut olivat lyhyitä.

– Saimme hälytyksen joukkomurhasta, ilmoitin Natas-halle ja Darlalle, kun olin laskenut luurin ja jo juoksemassa ovelle.

Jesse veti takkiaan päälle.

– Vauhtia nyt, huusin Jesselle. – Partio, joka ehtii rikos-paikalle ensimmäisenä, saa tapauksen itselleen.

Olimme nuoria ja kunnianhimoisia. Tämä oli ensimmäi-nen mahdollisuutemme saada merkittävä tapaus hoidetta-vaksemme. Minä olin kokeneempi kuin Jesse, minulla oli jo ylikonstaapelin arvo. Esimieheni kunnioittivat minua. Kaikki sanoivat, että poliisin urastani tulisi loistava.

Juoksimme kadulle ja astuimme autoon, minä kuskin ja Jesse pelkääjän paikalle. Lähdin vauhdilla liikkeelle, ja Jesse tarttui lattialla olevaan hälytysvaloon. Hän laittoi sen päälle ja asetti sen ikkunan kautta siviiliautomme katolle. Valo vär-jäsi yön punaiseksi.

Siitä kaikki alkoi.

Kun nuori toimittaja katoaa, kaksi kokenutta poliisia joutuu tunnustamaan menneisyyden virheet.

Kaksikymmentä vuotta sitten Jesse Rosenberg ja Derek Scott ratkaisivat karmivan joukkomurhan. Nyt toimittaja Stephanie Mailer väittää, että he syyttivät väärää miestä – ja katoaa pian sen jälkeen. Eläkeiän kynnyksellä oleva Jesse ja kenttätyöt jättänyt Derek joutuvat mukaan kahden aikatason tutkimuksiin: heidän on löydettävä sekä Stephanie että todellinen murhaaja. Monisäikeinen tapaus vie heidät pyöritykseen, jossa totuus paljastuu vasta viime metreillä.

”Kirja, joka pitää otteessaan alusta loppuun.”
INDEPENDENT

”Todella nautinnollista luettavaa.”
THE TIMES

”[Dicker on] synnynnäinen tarinankertoja.”
IRISH EXAMINER

	9 789520 404291	
www.tammi.fi	84.2	ISBN 978-952-04-0429-1

PÄÄLLYS: MARKKO TAINA • PÄÄLLYKSEN KUVA: F. CARTER SMITH / GETTY IMAGES